

¿Vocacions al sacerdocí, avui?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Venim d'un passat en què hi havia seminaris amb molts nois formant-se i discernint la seva vocació sacerdotal, tant per part d'ells mateixos com dels seus superiors. Ja han transcorregut més de cinquanta anys, d'aquesta situació, i a partir d'aleshores s'ha produït una davallada contínua d'inscrits en els nostres seminaris diocesans. Per això, molta gent, incloent-hi molts sacerdots, es pregunten amb perplexitat: «¿Vocacions al sacerdocí, avui?» I la resposta és: « Doncs sí.» En aquests moments, gràcies a Déu, tenim seminaristes. Certament són pocs, si ho comparem amb temps anteriors, però el seu nombre és esperançador. El Senyor continua beneint-nos amb el do de joves que han estat capaços d'acollir la seva crida i que s'han posat en camí a fi de créixer com a deixebles seus i deixar-se configurar més i més a ell, per arribar, si Déu vol, a rebre el sagrament de l'orde, en els graus de diaca i prevere, amb vista a esdevenir, enmig de les comunitats cristianes, presència de Crist pastor, sacerdot, mestre i espòs de l'Església.

La pregària de tot el poble cristià per les vocacions és de gran eficàcia.

Efectivament, els seminaristes són un regal de Déu per als nostres bisbats. Ho són veient la penúria que patim en el servei de les parròquies i comunitats dels nostres pobles i ciutats. A més, és bo de pensar que el nombre actual de nois vocacionats, en relació amb els temps d'abundància, és de gran qualitat, no pas en el sentit que són millors que altres, sinó en el percentatge de seminaristes, més elevat ara que en altres moments respecte als joves presents en la vida eclesial. La manca de fe i l'abandonament de la vida i la litúrgia cristiana de tantes i tantes persones en els darrers anys és un factor a tenir en compte a l'hora de valorar el nombre d'aspirants al sacerdocí en el

context de secularisme i indiferència religiosa que s'han imposat en molts dels nostres contemporanis.

En aquests moments eclesials es parla sovint de pastoral vocacional, atès que tenim un evident dèficit de vocacions per a poder servir adequadament el Poble de Déu. Però aquest treball vocacional ha d'estar integrat en la urgència primera, que és evangelitzar. És en el si de les famílies i de les comunitats cristianes on sorgeix l'experiència de relació amb Déu, on s'aprèn a pregar. En el trobament amb Jesucrist viu, en el si de l'Església, especialment en la litúrgia i en el servei als altres, és on resta sembrada la llavor de la crida vocacional per al servei de l'Evangelí. En altres moments podíem —utilitzant una imatge— «pescar en peixera». Mes ara ens pertoca «sortir» a la mar brava a rescatar les persones de les xarxes de les ideologies i les modes que els prenen la llibertat i la plenitud de vida.

No oblidem mai, tanmateix, que les vocacions sacerdotals són principalment i primàriament un do de Déu. La pregària confiada a ell, posant-nos a les seves mans, lliurant-nos a la seva voluntat, tot demanant el do de les vocacions al ministeri sacerdotal, és una necessitat en aquests moments, com sempre. No oblidem que aquesta pregària de tot el poble cristià, encapçalat pels seus sacerdots, és de gran eficàcia.

